

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 6. 2016, č. j. 52 A 32/2015 – 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015, č. j. KrÚ 7659/2015/ODSH/13, Krajský úřad Pardubického kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 4. 11. 2014, č. j. MUPC 17762/2014, jímž tento správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobce a provedený záznam bodů v centrálním registru řidičů potvrdil.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Současně se domáhal i zrušení rozhodnutí Policie České republiky ze dne 22. 8. 2014 zaznamenaného na pokutovém bloku série FD/2013, číslo bloku D 1352841, rozhodnutí Města Přelouč – Městské policie Přelouč ze dne 24. 2. 2014, zaznamenaného na pokutovém bloku série GF/2013, číslo bloku F 09337056, rozhodnutí Policie České republiky ze dne 9. 1. 2014, zaznamenaného na pokutovém bloku série FC/2013, číslo bloku C 1087242 a rozhodnutí Města Přelouč – Městské policie Přelouč ze dne 5. 6. 2013, zaznamenaného na pokutovém bloku série GE/2013, číslo bloku E 0074716. Krajský soud

rozsudkem ze dne 15. 6. 2016, č. j. 52 A 32/2015 – 112, řízení o žalobě v části směřující proti rozhodnutím zaznamenaným na pokutových blocích zastavil (výrok I.) a žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl (výrok II.).

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve uvedl, že řízení o rozhodnutích vydaných formou pokutových bloků zastavil, neboť žalobce vzal žalobu v této části zpět. Dále se obecně zabýval podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou, včetně situací, kdy je třeba zabývat se i rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, které může být podkladem pro zápis bodů v registru řidičů.

[4] Námitku, že rozhodnutí o zamítnutí námitek učinil L. N., který však nebyl oprávněnou úřední osobou, neshledal krajský soud důvodnou. Skutečnost, že L. N. jako vedoucí odboru vnitřních věcí podepsal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Smyslem určení oprávněné úřední osoby je, aby účastník mohl uplatnit námitku podjatosti vůči tomuto pracovníkovi. V dané věci však z žaloby nevyplývá, že by žalobce takovou námitku uplatnil. Navíc je na rozhodnutí spolupodepsána i L. J., která byla určena oprávněnou úřední osobou. To, že rozhodnutí je podepsáno vedoucím odboru vnitřních věcí, samo o sobě neznamená, že úkony v řízení činil tento vedoucí a nikoliv jím pověřená oprávněná úřední osoba. Žalobce nerozlišuje mezi osobou oprávněnou k podpisu rozhodnutí správního orgánu a oprávněnou úřední osobou pověřenou vedoucím správního orgánu k provádění jednotlivých úkonů. Skutečnost, kdo toto rozhodnutí vyhotovil, a že tedy „původcem rozhodnutí“ byla oprávněná úřední osoba, tj. L. J., logicky vyplývá již z rubriky uvedené v tomto rozhodnutí pod označením „za správnost vyhotovení.“ Navíc je tato oprávněná úřední osoba uvedena v záhlaví rozhodnutí za slovem „vyřizuje“.

[5] Námitku, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly námitky žalobce pouze zamítnuty a nikoliv „zamítnuty jako neodůvodněné“, neshledal krajský soud rovněž důvodnou. Platná právní úprava [§ 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“)] nepožaduje, aby v rozhodnutí muselo být výslovně uvedeno, že byly námitky zamítnuty jako neodůvodněné. Skutečnost, že námitky byly posouzeny jako neodůvodněné, vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[6] Námitku, že správní orgán I. stupně nerozhodl, k jakému datu žalobce dosáhl počtu 12 bodů, neshledal krajský soud rovněž důvodnou. Pro zákonnost rozhodnutí plně postačuje, když z něho vyplývá, že žalobce dosáhl 12 bodů ke dni 22. 8. 2014, jak je v něm výslovně uvedeno. Protože však žalobce podal proti oznámení o dosažení 12 bodů námitky a následně i odvolání proti rozhodnutí o námitkách, tak k pozbytí řídičského oprávnění došlo až nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného, tj. dne 15. 2. 2015.

[7] Námitku, že správní orgán I. stupně měl ve výroku rozhodnutí uvést informaci, že potvrzuje záznam konkrétního počtu bodů, ke konkrétnímu datu a na základě konkrétního rozhodnutí, krajský soud rovněž neshledal důvodnou. Právní úprava nestanoví, že by tak měl znít výrok rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení obviněného. Námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nelze považovat, resp. ztotožňovat s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu. Výrok rozhodnutí proto nemusí obsahovat to, že záznam konkrétního počtu bodů se potvrzuje. Podrobné informace týkající se všech rozhodnutí o přestupcích a konkrétního počtu bodů jsou obsaženy v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

pokračování

[8] Námitky, že výzvu k doplnění a odstranění vad blanketního odvolání měl správní orgán zaslat nejen zmocněnci, ale i žalobci, a že výzva neobsahovala odkaz na § 82 odst. 2 správního řádu a ani citaci podstatných částí tohoto ustanovení, krajský soud shledal rovněž nedůvodnými. Správní orgán postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci a nikoliv zmocniteli, neboť odstranění vad podání účastníka správního řízení nelze považovat za případ, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. O tom, jak má případné odvolání vypadat, byl žalobce dostatečně poučen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navíc byl zastoupen zmocněncem, který nezastupoval v dané věci poprvé a velice dobře musí vědět, co je obsahem odvolání, tj. že v něm musí být uvedeny důvody odvolání.

[9] Námitku, že bylo porušeno žalobcovo základní ústavně zaručené právo na právní pomoc v řízení před orgány veřejné moci, když ho správní orgány měly poučit o tom, že má právo na advokáta, tj. na zastoupení advokátem, krajský soud rovněž shledal nedůvodnou. I když žalobce není právník, tak i u něj se předpokládá, že by měl vědět, že zmocněncem může být i advokát. Předmět činnosti advokátů musí být v základních rysech znám i laikovi.

[10] Námitku, že správní orgán I. stupně „*musel ústní jednání ve věci realizovat*“, krajský soud rovněž neshledal důvodnou. Správní řízení je zásadně neveřejné a písemné, skutkový stav dané věci byl spolehlivě zjištěn a nebyla splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Správní orgán I. stupně proto neměl povinnost nařídít ústní jednání. Pokud se jedná o podklady rozhodnutí, žalobce měl s nimi možnost se seznámit postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, této možnosti však nevyužil, přestože byl zastoupen zmocněncem.

[11] K námitce, že v blokovém řízení stěžovatel nebyl Policií České republiky jako správním orgánem poučen o tom, co bude pro něj znamenat souhlas s projednáním přestupku a zaplacení pokuty v blokovém řízení, krajský soud uvedl, že tato směřuje proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, přičemž soud řízení o žalobě v této části zastavil. V této souvislosti dodal, že zásada „neznalost zákona neomlouvá“ se nevztahuje jen na „pravidla silničního provozu“. Žalobci musí být zřejmé, že pokud dobrovolně uzná své protiprávní jednání a zaplatí pokutu, pak v takovém případě již nemá právo na přezkum postupu týkajícího se blokového řízení.

[12] Pokud jde o námitky, které stěžovatel uplatnil vůči jednotlivým rozhodnutím vydaným v blokovém řízení a příkazu Městského úřadu Turnov ze dne 11. 1. 2013, krajský soud uvedl, že přezkum těchto rozhodnutí ve správním soudnictví není přípustný. Pokud by soud přezkoumával tato rozhodnutí, přestože žalobce uplatnil námitky až v žalobě a nikoliv v průběhu správního řízení, kdy podal pouze blanketní odvolání, nahradil by tím v podstatě činnost správních orgánů. Nebyl by tak dodržen základní smysl a účel přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví, kde poskytnutí soudní ochrany je možné jen v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily.

III.

[13] Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

[14] Podle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nečinila oprávněná úřední osoba.

[15] Podle záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 9. 4. 2014 určil L. N. jako vedoucí odboru vnitřních věcí správního orgánu I. stupně za oprávněné úřední osoby: 1) JUDr. M. Š., 2) L. V., 3) L. J. a 4) M. M., DiS. Následně však osobně rozhodl o zamítnutí námitek stěžovatele a podepsal se pod rozhodnutí o zamítnutí námitek ze dne 11. 4. 2014. Rozhodnutí o zamítnutí námitek tedy učinil L. N., který však nebyl oprávněnou úřední osobou. Pod rozhodnutím o zamítnutí námitek je sice spolupodepsána L. J., referentka registru řidičů, oprávněná úřední osoba, nicméně je tam podepsána pod rubrikou „Za správnost vyhotovení“. Původcem rozhodnutí, včetně odůvodnění, je tedy L. N., který nebyl oprávněnou úřední osobou a oprávněná úřední osoba L. J. pouze ručí za formální správnost a písaišskou bezchybnost textu rozhodnutí o zamítnutí námitek.

[16] Rozhodnutí orgánu veřejné moci tedy nečinila oprávněná úřední osoba, čímž byl porušen § 15 odst. 2 a 4 správního řádu a rovněž článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Veřejnou moc ve smyslu citované ústavní zásady nevykonávala v řízení o námitkách vůči stěžovateli oprávněná úřední osoba. Tato skutečnost mohla mít vliv i na samotný charakter rozhodnutí, tj. zamítnutí námitek nebo vyhovění námitkám. Nelze vyloučit, že by námitkám stěžovatele bylo vyhověno, pokud by o nich rozhodovala skutečná oprávněná úřední osoba, která byla seznámena se správním spisem a znala důkazy pro rozhodnutí ve věci.

[17] Krajský soud nesprávně opomenul, že pokud rozhodnutí učiní a podepíše neoprávněná úřední osoba, která navíc ve věci nevedla správní řízení, neprováděla dokazování a nemohla tak objektivně učinit rozhodnutí pod vlivem dojmu z bezprostředního dokazování, jedná se o hrubé porušení základních zásad správního řízení a to zásady přimosti a zásady bezprostřednosti. Pokud tedy zejména dokazování nevedla osoba, která se pod meritorní rozhodnutí podepsala a navíc není oprávněnou úřední osobou, mělo to vliv na zákonitost rozhodnutí, neboť rozhodnutí učinila osoba, která nebyla seznámena s důkazy a celkovým spisovým materiálem.

[18] Krajský soud rovněž nesprávně posoudil právní otázku, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemuselo obsahovat výrok, že se námitky proti provedení záznamu bodů zamítají jako neodůvodněné.

[19] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly námitky stěžovatele proti provedení záznamu 12 bodů pouze „zamítnuty“ a nikoliv „zamítnuty jako neodůvodněné“. Výrok rozhodnutí je tak v rozporu s § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého a rovněž podle ustálené správní a soudní praxe lze námitky zamítnout pouze jako neodůvodněné. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ani z odůvodnění tak neplyne, z jakého důvodu byly námitky zamítnuty. Jedná se proto o rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, případně nedostatku důvodů pro rozhodnutí.

[20] Krajský soud dále nesprávně posoudil právní otázku, zda ve výroku rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů musí být uvedeno, zda stěžovatel vůbec, kdy a kolik bodů vlastně dosáhl.

[21] Výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly námitky stěžovatele proti záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče zamítnuty. Nebylo však chybně rozhodnuto (konstatováno), k jakému datu stěžovatel dosáhl 12 respektive 13 bodů. V oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 28. 8. 2014 je uvedeno, že stěžovatel dosáhl celkového počtu 12 bodů ke dni 22. 8. 2014. Tuto informaci však správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nepotvrdil. Stěžovatel a ani správní orgány nyní nemají právně závaznou informaci, k jakému datu stěžovatel

pokračování

dosáhl počtu 12 bodů. Stěžovatel nečiní sporným, že by v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, že ke dni 22. 8. 2014 dosáhl celkového počtu 12 bodů, respektive 13 bodů. Podle jeho názoru to však mělo a má být uvedeno ve výroku rozhodnutí, neboť právně závazný je výrok rozhodnutí správního orgánu.

[22] Krajský soud dále nesprávně posoudil právní otázku, zda ve výroku rozhodnutí, kterým se potvrzuje záznam bodů, má být uvedeno, že se potvrzuje záznam konkrétního počtu bodů, ke konkrétnímu datu a na základě konkrétního rozhodnutí.

[23] Krajský soud rovněž nesprávně posoudil právní otázku, jak má znít výzva k doplnění odvolání. Poté, co stěžovatel podal blanketní odvolání, měl být vyzván výzvou k doplnění odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 2 a 3 správního řádu, což se nestalo. Výzva neobsahuje odkaz na § 82 odst. 2 správního řádu a ani citaci podstatných částí tohoto ustanovení. Výzva sice obsahuje odkaz na poučení uvedené v rozhodnutí č. j. MUPC 17762/2014, nicméně tomuto poučení stěžovatel neporozuměl. Stěžovatel nevěděl, co je rozhodnutí č. j. MUPC 17762/2014, zejména pokud není uveden název a datum tohoto rozhodnutí. Teprve až advokát, který převzal jeho zastoupení v řízení o žalobě, stěžovateli vysvětlil, že se zřejmě jedná rozhodnutí o zamítnutí námitek.

[24] Postup správního orgánu I. stupně, který ve výzvě k doplnění podaného odvolání neuvedl, jak má odvolání vypadat podle § 82 odst. 2 správního řádu s tím, že si tuto informaci má sám stěžovatel vyhledat v jiné listině, která je součástí správního spisu, se neslučuje se zásadou dobré správy. Uvedeným postupem bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy zakotvené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud by byl stěžovatel, respektive zmocněnec řádně poučen ve výzvě, jaké náležitosti má mít odvolání, tak by odvolání doplnil a mohl být v řízení o odvolání úspěšný.

[25] Závěrem stěžovatel namítl zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Jan Dvořák v pozici předsedy senátu krajského soudu.

[26] V daném případě je dán důvod pochybovat o nepodjatosti tohoto soudce podle § 8 odst. 1 s. ř. s., a to se zřetelem na jeho poměr k zástupci stěžovatele v substituci Mgr. Václavu Voříškovi. Podjatost soudce lze spatřovat ve skutečnosti, že dne 15. 6. 2016 sdělil zástupci stěžovatele, že se opakovaně dostavil jako advokát na nařízené jednání se zpožděním a že si na něj založil složku, kde si to eviduje a že ještě neví, co s touto složkou udělá. O této skutečnosti navrhl stěžovatel provést důkaz úředním záznamem krajského soudu ze dne 15. 6. 2016 o stížnosti právního zástupce stěžovatele a vyřízení stížnosti na soudce státní správou krajského soudu ze dne 8. 7. 2016.

[27] Soudce by si neměl zakládat na advokáta složku, kde si něco eviduje, aniž by údajně věděl, co s těmito údaji ještě udělá. Stěžovatel a jeho zástupce v pozici advokáta se cítí tímto chováním soudce zraňováni.

[28] JUDr. Jan Dvořák o zástupci stěžovatele v rozsudku krajského soudu navíc tvrdí zcela nepravdivé údaje a to, že „*volí, opakující se, nikoliv již náhodnou a neúčelovou procesní strategii, kterou se buď snaží zmařit soudní jednání, či narušit alespoň jeho průběh. Tato strategie zpočátku spočívala v žádostech tohoto advokáta o odročení jednání a přeložení na jiný termín z různých jím uváděných důvodů. Například ve věci 52 A 13/2015 tvrdil, že se musí zúčastnit jiného jednání u Krajského soudu v Hradci Králové*“.

[29] JUDr. Jan Dvořák je vůči zástupci stěžovatele přehnaně podezřivý a zcela neobvykle na něj zaměřuje svoji pozornost. Běžným věcem na straně zástupce stěžovatele buď omylem anebo ve zlém úmyslu připisuje velmi negativní význam. Navíc informace o zástupci stěžovatele účelově a manipulativním způsobem k újmě osobní cti a pověsti zástupce zpracovává a *de facto* poskytuje žalovanému správnímu orgánu. Skutečnost, že jednání soudce je nestandardní, dokazuje i to, že žádný jiný soudce krajského soudu se vůči zástupci stěžovatele takto nechová.

[30] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[31] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uplatnil v podstatě obdobné námitky jako v žalobě. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které vydal na základě úplných a přesně zjištěných skutečností.

[32] K námitce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, že námitky proti provedení záznamu bodů se zamítají jako neodůvodněné, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru takovou povinnost zákon o silničním provozu nestanoví. Skutečnost, že správní orgán I. stupně shledal námitky stěžovatele neodůvodněné, je uvedena v odůvodnění rozhodnutí na straně 4. Rovněž tak není nezbytné uvádět ve výroku rozhodnutí o námitkách zda, kdy a kolik bodů stěžovatel dosáhl, neboť z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tato skutečnost vyplývá. Z předmětného rozhodnutí je zřejmé, o jakých námitkách a kdy správní orgán I. stupně rozhodoval. Ve výzvě k doplnění odvolání bylo uvedeno č. j. předmětného rozhodnutí, dále i spisová značka dané věci, jakož i jméno účastníka (stěžovatele). Bylo zde také zmíněno, že se jedná o blanketní odvolání a odkaz na náležitosti uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z předmětné výzvy je vzhledem k výše uvedenému zřejmé, o jaké rozhodnutí a v jaké věci se jedná. Tato výzva byla zaslána zástupci stěžovatele Ing. M. J. jakožto podatelí odvolání. Výzvu proto žalovaný shledal jako dostatečně srozumitelnou.

[33] Proto žalovaný považuje námitky stěžovatele za nedůvodné a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[34] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[35] Kasační stížnost není důvodná.

[36] Soud se nejprve zabýval námitkou podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. námitkou zmatečnosti řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Stěžovatel spatřuje opodstatnění pro pochybnosti o nepodjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v tom, že si na jeho zástupce má vést složku a že o něm v rozsudku uvádí nepravdivé údaje.

[37] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání

pokračování

nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[38] Stěžovatel má za to, že poměr jednoho ze soudců krajského soudu, a to předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, k jeho zástupci způsobuje jeho podjatost. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou a stěžovatel je ani nenamítal. Rovněž vztah úzce přátelský anebo vyloženě konfliktní až nepřátelský by mohl způsobit podjatost soudce. Pokud jde o poměr nepřátelský, který má stěžovatel zřejmě na mysli, tak ten by musel být takové povahy a intenzity, aby bylo možno objektivně konstatovat, že by soudce podjatý být mohl. Např. v nálezu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, Ústavní soud shledal, že *označení rozhodnutí soudkyně za "právní zmetek" a následná soudní dobra* (v této věci podala soudkyně na zástupkyni žalobce trestní oznámení) je *svou povahou a intenzitou nepochybně dostatečným důvodem k tomu, aby v zájmu soudkyně samé o věci rozhodovala jiná osoba*.

[39] V této věci není sporu, že se zástupce stěžovatele dostavil k nařízenému jednání opožděně, a to tak proběhlo v jeho nepřítomnosti. Zástupce stěžovatele si jistě jako advokát a tudíž profesionál měl být vědom toho, že je třeba se omluvit z jednání s dostatečným předstihem tak, aby se tato informace doslala do dispozice soudu ještě před zahájením jednání. Pokud tak neučinil, ač tak učinit mohl a měl, musel být si vědom negativních důsledků, které vyplývají z jeho neomluvené absence při jednání. Vzhledem k tomu, že se mělo jednat o opakovaný pozdní příchod a již v minulosti byl na to soudem upozorněn a poučen o hodnocení takového počínání, předseda senátu JUDr. Jan Dvořák po vyhlášení rozsudku zástupci stěžovatele sdělil, že si tyto skutečnosti, tj. pozdní příchody, eviduje ve „složce“. Zástupce stěžovatele následně podal na JUDr. Jana Dvořáka stížnost, kterou místopředseda krajského soudu shledal jako nedůvodnou a podrobné důvody zástupci sdělil.

[40] V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako *obiter dictum* obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. Z textu podrobného odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že tyto úvahy soudu měly bezprostřední vazbu na toto konkrétní řízení. Byly rovněž uvedeny i odkazy na řízení v jiných věcech, kdy se tento zástupce rovněž nedostavil včas na nařízené jednání. V tomto kontextu je proto nutné vnímat zmínku o složce, kterou si měl soudce na obdobné případy vést. Nepochybně je tím míněno, že soudce měl přehled o tom, že se jedná o opakované jednání žalobce, což bylo následně podrobně uvedeno v odůvodnění rozsudku. Šlo tedy o názor soudu na způsob výkonu advokátní činnosti zástupce stěžovatele. Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit. Osobní antipatie či nepřátelství, které by mohly důvodně zpochybnit nepodjatost předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, zde nejsou zřejmé. Postup JUDr. Jana Dvořáka nezakládá důvod k domněnkám o soudcově osobní zainteresovanosti v stěžovatelově věci ani o jeho vztahu k zástupci stěžovatele.

[41] Lze tedy uzavřít, že objektivní skutečnosti v daném případě nenasvědčují domněnce o soudcově podjatosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v projednávané věci nerozhodoval vyloučený soudce, a proto je námitka zmatečnosti řízení před krajským soudem nedůvodná. S ohledem na výše uvedené již neprováděl z důvodu nadbytečnosti důkaz listinami obsahujícími úřední záznam krajského soudu ze dne 15. 6. 2016 o stížnosti právního zástupce stěžovatele a vyřízení stížnosti na soudce státní správou krajského soudu ze dne 8. 7. 2016.

[42] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nečinila oprávněná úřední osoba.

[43] Ve správním spise je založeno pověření ze dne 4. 9. 2014, č. j. MUPC 14278/2014, jímž L. N., vedoucí odboru vnitřních věcí správního orgánu I. stupně, pověřil podle § 15 odst. 2 správního řádu oprávněné úřední osoby JUDr. M. Š., L. V., L. J. a M. M., DiS k provádění úkonů správního orgánu.

[44] Podle § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").

[45] Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost (viz § 14 správního řádu).

[46] Z judikatury přitom vyplývá, že i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014).

[47] Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (viz § 69 odst. 1 správního řádu).

[48] Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.

[49] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že úkony správního orgánu prováděla a rozhodnutí o námitkách vyhotovila a podepsala oprávněná úřední osoba L. J. (na základě pověření vedoucího správního orgánu). Skutečnost, že předmětné rozhodnutí spolupodepsal i L. N. jakožto vedoucí odboru vnitřních věcí, nemůže mít s ohledem na výše uvedené žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

[50] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, které se týkaly obsahových náležitostí výroku rozhodnutí o zamítnutí námitek. Stěžovatel v této souvislosti namítal, že předmětné rozhodnutí neobsahovalo výrok, že se námitky proti provedení záznamu bodů zamítají

pokračování

jako neodůvodněné, dále že v něm nebylo uvedeno, zda stěžovatel vůbec, kdy a kolik vlastně bodů dosáhl a konečně, že v něm nebylo uvedeno, že se potvrzuje záznam konkrétního počtu bodů, ke konkrétnímu datu a na základě konkrétního rozhodnutí.

[51] Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

[52] Jestliže příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností uplatněné námitky nepovažuje za odůvodněné (přesněji za důvodné) pro provedení opravy v zaznamenaných bodech, postupuje dále podle obecné úpravy řízení o žádosti podle správního řádu. Podáním námitek je zahájeno správní řízení, v němž příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností vydá rozhodnutí. Ve výrokové části rozhodnutí uplatněné námitky zamítne a provedený záznam bodů, vůči němuž námitky směřují, potvrdí.

[53] Jak správně uvedl již krajský soud, zákon o silničním provozu ani správní řád nestanoví, že by výrok rozhodnutí o zamítnutí námitek musel obsahovat stěžovatelem požadované údaje. Výrok musí být jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jen on je závazný a právní moci schopný. V zájmu přehlednosti a srozumitelnosti rozhodnutí je proto žádoucí, aby ve výroku rozhodnutí správní orgán uvedl pouze nezbytné zákonem stanovené údaje s tím, že ostatní údaje uvede v jeho odůvodnění. V posuzované věci tomu tak bylo. Skutečnost, že správní orgán I. stupně shledal stěžovateli námitky nedůvodné, jasně vyplývá z odůvodnění předmětného rozhodnutí a je to v něm i výslovně uvedeno (viz str. 4 druhý odstavec shora). V odůvodnění rozhodnutí je také uveden konkrétní údaj o tom, že stěžovatel dosáhl ke dni 22. 8. 2014 celkového počtu 12 bodů (ve skutečnosti 13 bodů). Rovněž tak jsou v něm specifikována jednotlivá rozhodnutí o přestupcích, na jejichž základě byly body zapsány do centrálního registru řidičů.

[54] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou o náležitostech výzvy k doplnění blanketního odvolání.

[55] Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí: „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“ Podle § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán povinnost poskytnout dotčené osobě „*přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*“.

[56] Stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, Ing. M. J., který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti. Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive stěžovateli) správní orgán I. stupně ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí výzvy. Osoba, jež pravidelně zastupuje přestupce v přestupkových řízeních, je bezpochyby osobou znalou správního procesu, a není nezbytné ji o povinných náležitostech odvolání speciálně poučovat. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil podané blanketní odvolání s odkazem na náležitosti uvedené v poučení rozhodnutí č. j. MUPC 17762/2014, nepochopil, o jaké rozhodnutí se jedná, a že má doplnit odvolací důvody. Správní orgán I. stupně tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, a ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59.

[57] Jelikož na výzvu nebylo nijak reagováno, přezkoumal žalovaný podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost rozhodnutí by byl povinen přezkoumat pouze k uplatněným námitkám. Rada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Jde o tzv. omezený revizní princip. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). V postupu správních orgánů neshledal Nejvyšší správní soud žádné pochybení.

[58] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[59] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. listopadu 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu